

Μ' ἀντὰν νὰ πάω ἔσ-σω μου τῶαί νά 'ρι 'ς τὰ καλά της
'τῶαί νὰ μοῦ κοντοσωρευτῇ, νὰ μοῦ γλυκοσυντύδῃ
ξηγάν-ρω τὸν παπᾶ Γιωρκῆν τῶαί τὴν παππαδωσύνην
τῶαί 'πὺ 'ποζαύλιν τῶαί σταχτός γινίσκουμαι καμίνιν
Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν., 2.98.

Κάμνουσιν τῶαί τὴν γῆν πηγῆν, σγοιὰν γλυκοσυντυχάν-
ρουν
τῶαί τῶεῖνες πκίον θαρροῦσιμες, γιὰτὶ τοὺς ὀρκομῶν-ρουν
βάλ-λουνσιν 'φτίν 'ς τὰ ψεύτικα τὰ λόγια ποὺ σκοτών-ρουν
ἐνθ' ἄν., 3.100. Συνών. βλ. εἰς γ λ υ κ ο σ α λ ι ἄ ζ ω.

γλυκοσυντύχεμα τό, ἀμάρτ. γλυκοσύντ'ξεμαν Πόντ.
(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο σ υ ν τ υ χ ε ὦ ω.
Τὸ ὀμιλεῖν, διαλέγεσθαι μετὰ μειλιχιότητος.

γλυκοσυντύχευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. γλυκοσύντ'ξευτος
Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γλυκοσύντ'ξευτον Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο σ υ ν τ υ χ ε ὦ ω.
'Ο εὐπροσῆγορος, γ λ υ κ ο μ ῖ λ η τ ο ς ἐνθ' ἄν.: Ντὸ
γλυκοσύντ'ξευτος γυναικα ἐν'! Τραπ. || Ἄσμ.

Μικρὸν καὶ γλυκοσύντ'ξευτον, κόκκινον πιπερόπον,
γιὰ ἔλα ἔμπα 'ς σὸ χορόν, ἔμπα καὶ 'ς σὸ χερόπο μ'
Πόντ. Συνών. γ λ υ κ ο μ ῖ λ η τ ο ς, γ λ υ κ ο σ ὅ ν τ υ -
χ ο ς.

γλυκοσυντυχεύω ἀμάρτ. γλυκοσυντ'ξεύω Πόντ.
(Οἶν. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ἀμάρτ. ρ. σ υ ν τ υ -
χ ε ὦ ω.
Γ λ υ κ ο σ υ ν τ υ χ α ῖ ν ω, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκοσυντυχία ἡ, ἀμάρτ. γλυκοσυντ'ξία Πόντ.
(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ο σ ὅ ν τ υ χ ο ς.
'Η γλυκεῖα ὀμιλία, εὐπροσηγορία.

γλυκοσύντυχος ἐπίθ. Πόντ. ('Ινέπ.) γλυκοσύνδυχος
Θράκ. γλυκοσύντυχο Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο σ υ ν τ υ χ α ῖ ν ω. 'Η λ. καὶ εἰς
Δουκ. ὑπὸ τὸν τύπον γλυκοσύντυχος.
Εὐπροσῆγορος, γ λ υ κ ο μ ῖ λ η τ ο ς.

γλυκοσυντυχώνω ἀμάρτ. γλυκοσυντ'ξώνω Πόντ.(Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ἀμάρτ. ρ. σ υ ν τ υ -
χ ὦ ν ω.
Γ λ υ κ ο σ υ ν τ υ χ α ῖ ν ω, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκοσφίγγω Ζάκ. — Κ. Παλαμ., Τάφ.², 55 Δ. Σο-
λωμ., Πόρφ., 7.14 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. σ φ ῖ γ γ ω.
Σφίγγω, ἐναγκαλίζομαι τινὰ περιπαθῶς ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.
Τόσο τὸ γλυκόσφιγγες, | σὰ νὰ 'θελες νὰ χτίσης
μὲ τ' ἀγκάλιασμα ναὸ | καὶ μέσα νὰ τὸ στήσης
Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

"Οπου τὸν ἐγλυκόσφιγγε καὶ τοῦ γλυκομιλοῦσε
Δ. Σολωμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοσφιχταγκαλιάζω ἐνιαχ. Μέσ. γλυκοσφιχτα-
γκαλιάζομαι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. σ φ ι χ τ α γ κ α -
λ ι ἄ ζ ω.

Σφιχταγκαλιάζω περιπαθῶς, ἐνιαχ.: Ἄσμ.

"Αουρε, μείνε νὰ γευτῇς καὶ νὰ σπεροκαῖσης,
νὰ γλυκοσφιχταγκαλιάστῃς κορμὶ καντιοπλασμένο
Κάρπ.

γλυκοσφυρίζω Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. σ φ υ ρ ῖ ζ ω.

Σφυρίζω κατὰ τρόπον εὐάρεστον, μελωδικόν: Γροικᾶς
εἶδα ὁμορφα ποὺ γλυκοσφυρίζει ὁ δελχανής; Δουλιὰ νὰ
κάμῃ ὁμως δὲ γατέει. || Ἄσμ.

Ν' ἀκούγω τοῦ βοσκάρου ὁδὲ γλυκοσφυρίζῃ,
ὁδὲ 'παντᾷ τὰ πρόβατα κι ἀπὸν τ' ἀποτσακίζῃ
(ἀποτσακίζῃ = μεταστρέφῃ πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν).

γλυκοσφυριχτής ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. γλυκοσφυρίστρα Θ.
Γρυπάρ., Βοσκοπ., 51.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. σ φ υ ρ ῖ χ τ ῆ ς.
'Ο σφυρίζων κατὰ τρόπον εὐάρεστον, μελωδικόν.

γλυκοσώματος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. γλυκοσώματη Π.
Βλαστ., Ἀργ., 47.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐς. σ ὤ μ α.

'Ο ἔχων ὥραϊον σῶμα: Ποίημα.

"Ω κόρη γλυκοσώματη, λαλήτρε τραγουδιῶνε,
ποὺ 'ς τὰ καστριά δασκάλενε τοῦ γέρον 'Ομήρου ἡ λύρα.

γλυκοταγίζω Ἡπ. γλυκοταῖζω Μεγίστ.—Κ. Παλαμ.,
'Ασάλ. Ζωή, 12 Σ. Σκίπ., Ἀγ. Βαρβάρ., 116.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. τ α γ ῖ ζ ω.

Τρέφω μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, στοργῆς, μερίμνης ἐνθ'
ἄν.: Ἄσμ.

Πουλλάκι μ' ἀκνήγητο, ποιός θὰ σὲ κνηγήσῃ,
ποιός θὰ σὲ βάλλῃ 'ς τὸ κλουβὶ νὰ σὲ γλυκοταγίσῃ;
Ἡπ. || Ποιήμ.

Κλώ, Κλώ! Σὰ μάννα στοργικὰ

φωνάζει τὰ παιδιὰ της

νὰν τὰ γλυκοταῖσῃ

Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν.

"Αλλοὶ ἀγαποῦν τὰ ντροπαλὰ καὶ τὰ μικρούλια,
μέσ' 'ς τὰ κλουβιά γλυκοταῖζον τὰ πουλλάκια,
μέσ' 'ς τοῦ περιβολιοῦ στολίζονται τὰ γιούλια
καὶ πίνουν τὸ νερὸ ποὺ κελαηδεῖ 'ς τὰ ρυάκια
Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοταράζω (I) Κ. Παλαμ., Ὑμν. Ἀθην., 97.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. τ α ρ ᾶ ζ ω.

Διαταράσσω κατὰ τρόπον ἥπιον καὶ ἀπαλόν: Ποίημα.

"Αλλῇ ἀκριβώτερη μὲ πιο σοφὰ στολίδια,
καὶ κύκνος γλυκοτάραζε τῆς λίμνης τὰ νερά.

γλυκοταράζω (II) ἀμάρτ. Μέσ. γλυκοταράζομαι Κε-
φαλλ.

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ὅ, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς, ὡς οὐς.
λαμβανομένου, καὶ τοῦ ρ. τ α ρ ᾶ ζ ω.

Ταράσσομαι, προσβάλλομαι ἀπὸ τὸ γ λ υ κ ὅ, τὴν ἐπι-
ληψίαν. Συνών. γ λ υ κ ῖ ἄ ζ ω 4α, γ λ υ κ ο π ῖ ἄ ν ω 2,

γ λ υ κ ο τ ι ν ᾶ ζ ω. β) Ὀργίζομαι εἰς ὑπερβολήν, φερόμενος ὡς ὑπὸ σεληνιασμοῦ καταληφθεὶς.

γλυκοταριὰ ἡ, Νίσυρ. γλυκοταριὰ Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. γ λ υ κ ο τ ᾶ ρ η ς.

Ἡ σταφυλή, ὡς γλυκεῖα τὴν γεῦσιν: Αἰνιγμ.

Στραοπίστελη ἡ μάνα | καὶ γλυκοταριὰ ἡ κόρη
καὶ δαιμονικὸ τ' ἄγγονι

(στραοπίστελη = ἡ ὁμοία μὲ σκολιδόν στείλεον· τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου, ἡ σταφυλή καὶ ὁ οἶνος).

γλυκότη ἡ, Ἑρεῖκ. Θήρ. Ἰων.(Σμύρν.) Κάρπ. Κρήτ. ("Ἁγίος Βασίλ. Μαλάκ. Πεδιάδ. Ρέθυμν. κ.ά.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Πληθ. γλυκότες Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐσ. γ λ υ κ ὅ τ η ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γ λ υ κ ὕ τ η ς, κατ' ἐπίδρ. τοῦ γ λ υ κ ὅ ς. Βλ. Περὶ γέροντ., στ. 34 κ.έ. (ἐκδ. Wagner, σ. 107) ἀπαίρνει τὴν νέαν ὁ γέροντας καὶ τρώ' τὴν σὰν ἀπίδι, | ἐκεῖνον τὸ γλυκύτατον τ' ἄνθος τῆς παρθενίας, | τὴν γλύκαν τῆς γλυκύτητος, τῆς ἐρωτοκρατίας». Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 1,59. Ἡ λ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ., Α668 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ., σ. 25).

1) Γλυκύτης, κυριολεκτικῶς ἐνθ' ἄν.: Πρᾶμα δὲν ξεπερνᾷ τὸ μέλι 'ς τὴ γλυκότη Μαλάκ. Τὸ φρωμὶ ἔχει μιὰ γλυκότη! Μῆλ. β) Μεταφ., μελιχιότης λόγου, ἀβρότης τρόπων, κάλλος Θήρ. Ἰων.(Σμύρν.) Κάρπ. Κρήτ. ("Ἁγίος Βασίλ. Μαλάκ. Πεδιάδ. Ρέθυμν.) Μῆλ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: "Ἄμα μιλᾷς μὲ γλυκότη, τὸν ἄλλονε τότε σκλαβώνεις Ἑρεῖκ. Αὐτὸς ὁ βλοημένος δὲν ἔχει γλυκότη στὸ στόμα του αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἵτά δεκαπέδε δὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια μὲ γλυκότη
πούσαν ἐγαπηθήκαμε μοῦ σκλάβωσες τὴ νιότη
Κρήτ.

Νάξι καὶ χάξι κι ὁμορφιά ἔχ' ἡ προπατηξά σου,
γλυκότη καὶ εὐγένεια τὸ ροζονάρισμά σου
αὐτόθ.

Πέβω σου χαιρετίσματα χιλιάδες μὲ γλυκότη
'ς τὸ ζαχαρένιο σου κορμί, 'ς τὴν ἀκριβή σου νιότη
Θήρ.

Ἡ ἀγάπη σου μοῦ φάνηκε ἄνθρωπος μὲ γλυκότη,
κ' ἐπῆρε μου τὴ δύναμη, τοῦ νοῦ τὴν ἰκανότη
Κάρπ.

Εἰκοσιπέδε κοπελιές μὲ κάλλη, μὲ γλυκότη
τίποτας δὲν ἀξίζοντε βρὸς 'ς τὴ δική σου νιότη
Κρήτ.

Καὶ πάλι γράφω 'ς τὸ χαρτί μὲ τὴ βολλὴ γλυκότη,
ἐσύ 'σαι ποὺ τὴ σκλάβωσες τὴν ἀκριβή μου νιότη
Ἁγίος Βασίλ.

"Ὅση γλυκότη κι ὁμορφιά εἰς τὸ τραγούδι δείχνεις,
τόσες σαῖτες κοφτερές εἰς τὴν καρδιά μου ρίχνεις
Σμύρν. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Περὶ γέροντ., ἐνθ' ἄν.

2) Ἡ εὐδία, ὁ ἥπιος καιρὸς Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Σὲ
δέκα μέρες θά 'χῃ μιὰν ἀπιθαμὴ χόρτο σηκωμένο, ᾧ βιάσων
ἐδὰ γλυκότες Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Ρόδα καὶ τριαδάφυλλα καὶ τοῦ Μαγιοῦ γλυκότη,
ἐσύ 'σαι ἡ-γι-ἀγάπη μου, ἡ-γ-ὑστερη κ' ἡ πρώτη
Κρήτ.

γλυκοτήραμα τό, ἀμαρτ. γλυκοτέρεμαν Πόντ.(Σταυρ.
Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ η ρ ὼ.

Βλέμμα ἐρωτύλον, ἐρωτότροπον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἵ σὰ τραβωδίας, 'ς σὸ χορὸν κανεῖς 'κὶ παρεβγαίν' με,
τὴ κόρ'ς τὸ γλυκοτέρεμαν ἔκαψε τὴν καρδιά μ'

Σταυρ.

γλυκοτηρόπουλος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. γ λ υ κ ο τ ῆ ρ η ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ η ρ ὼ, διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο υ λ ο ς.

Ὁ ἔχων γλυκὺ ἢ ἐρωτύλον βλέμμα: Ἄσμ.

"Ενας γλυκοτηρόπουλος ἦρτεν ἀπὸ τὰ ξένα.

γλυκοτηρῶ ἐνιαχ. γλυκοτερῶ Πόντ.(Τραπ. Χαλδ.) γλυκοτηρῶ Μακεδ. (Πεντάλοφ.) γλυκοτηράω Ι. Βηλαρ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 37 γλυκοτηράζω Λεξ. Δημητρ. Μέσ. γλυκοτηρεῖμαι Κ. Κρυστάλλ., Ἑργ., 1.202.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. τ η ρ ὼ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τ η ρ ᾶ ζ ω.

Κοιτάζω περιπαθῶς καὶ μετὰ στοργῆς, ἢ ρίπτω βλέμματα ἐρωτικά, κ ᾶ ν ω τ ᾶ γ λ υ κ ᾶ μ ᾶ τ ι ᾶ ἐνθ' ἄν.: Ἑγλυκοτέρεσέ με ἀπέσ' 'ς σ' ὀμμάτᾱ Πόντ. (Τραπ.) || Ποιήμ.

Λυγερὲς καὶ παλληκάρια σειοῦνται καὶ λυγοῦν
καὶ στοὺς κύκλους ὅπου πλέκουν, ἀγναντεύονται
καὶ κρυφὰ γλυκοτηρεῖνται καὶ γνωρίζονται
Κ. Κρυστάλλ., ἐνθ' ἄν.

Ἡ γλυκντάτη ἄνοιξη | μὲ τ' ἄνθη στολισμένη
ροδοστεφανωμένη | τὴ γῆ γλυκοτηράει
Ι. Βηλαρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ο κ ο ι τ ᾶ ζ ω.

γλυκοτίναγμα τό, ἐνιαχ. γλυκοτίνασμα Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ ι ν ᾶ ζ ω.

Ἡ προσβολὴ ἐξ ἐπιληψίας.

γλυκοτινάζω ἐνιαχ. Μετ. γλυκοτινασμένος Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ, ὡς οὐσ. λαμβανομένου, καὶ τοῦ ρ. τ ι ν ᾶ ζ ω.

Σφαδάζω ἐξ ἐπιληψίας (τὸ γ λ υ κ ο τ ι ν α σ μ ῆ ν ο ς λέγεται πάντοτε ἐπὶ ἀρᾶς). Συνών. γ λ υ κ ι ᾶ ζ ω 4α, γ λ υ κ ο π ι ᾶ ν ω 2, γ λ υ κ ο τ α ρ ᾶ ζ ω ΙΙ, π ε ι ρ ᾶ ζ ο μ α ι.

γλυκοτραγούδημα τό, ἐνιαχ. γλυκοτραγούδισμα ΙΙ. Παπαχριστοδ., Ἀρχ. Θρακ. Θησαυρ., 3 (1936-1937), 15 — Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ ρ α γ ο υ δ ὼ. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο τ ρ α γ ο ὕ δ ι σ μ α ἐκ τοῦ ἀορ. Ὁ τύπ. ὑπάρχει καὶ εἰς Σομ.

Τὸ γλυκὺ, μελωδικὸν τραγούδιμα ἐνθ' ἄν.: Τὰ ψαλσίματα καὶ τὰ γλυκοτραγούδια τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Χριστοῦ ΙΙ. Παπαχριστοδ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοτραγουδιστής ὁ, Σ. Πασαγιάν., Ἀντίλ., 9.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ ρ α γ ο υ δ ὼ.

Τραγουδιστὴς μὲ γλυκεῖαν, μελωδικὴν φωνήν: Ποιήμ.

Καὶ πέρα ἀπὸ τὴ λαγκαδιά κυματιστὸς ἀπλώνει
κάποιον γλυκοτραγουδιστὴ ἐρωτικὸς ὁ θρῆνος.

γλυκοτραγούδο τό, Γ. Βλαχογιάν., Μεγάλ. Χρόν., 70.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐσ. τ ρ α γ ο ὕ δ ι.

Τὸ γλυκὺ, εὐχάριστον εἰς τὴν ἀκοήν, μελωδικὸν τ ρ α γ ο ὕ δ ι: Πές το, βοσκέ μου, ἐσύ, τὸ γλυκοτραγούδό σου.

